

DOBOS ÉVA

Kísértések

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/7

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Dobos Éva, 1991

Letölthető:

Arc

Ez az arc nem fintorog kedvesen,
nem nevet,
szépnek lenni buzgón nem igyekszik,
nem kap utána az elhajított
szónak, hogy lihegve
visszahozza, ismervén a játékszabályokat.
Nem pislog ki harag és sírás mögül
kíváncsi várakozással,
ez az arc keskeny és magányos,
és fáradt, mert még sokáig fog élni,
ezt az arcot csak az eső látja,
vagy egy szürke utca, a macskaszagú lépcsőház
meg néha te, mikor megkérded:
„mi bajod van?”

Az a halál

Az a halál, mikor a tárgyak
nem egyebek többé, csak tárgyak.
Mikor a könyv és az irka
már nem *az a*, könyv, *az az* irka,
csak könyv és irka,
mikor a kép és a cserép
nem *az a* kép, *az a* cserép,
csak kép, cserép.
Ha a cipő már nem emlékszik,
milyen utcákon talpalt végig,
ha elfelejti az esernyő,
milyen volt *az az* őszi eső,
s a tárgyak némán, mint a boltban,
úgy állnak, holtan.

Vonásaidat

Vonásaidat olykor föllelem egyik-másik baráti arcon
Arcod lassan darabokra hullik akár a réges-rég elfoszlott

katonaférjek megmerevült mosolya
a kegyelet aranyozott keretében

Szörnyen büszkék voltunk egymásra mind a ketten
Elüldögéltünk a kultúra langymeleg kádjaiban
szép szavak labdácskáival dobálództunk ahogy illik

Hiányod őrizői más éneket dúdolnak
és keseríti őket másnak örülnek
Ha újra látnálak tebenned már őket keresném

Mindig idegen voltál
szikrázó és tűnékeny akár a hó

Fáradtság

A fejem
idegen szavak szótára szószedet
Volna szíves Uram
fel-felbukkanó
sztereotip mondatok
tára
közük ugrik
egy-egy kancsal
rím is
ráz a hideg
Kelt levelünk
folyamatosan beszélek
egy nyelvet
csak egymás mellé
rakosgatom
játék
Villás emelőtargonéa Miszerint
rajtam kívül mindenki
érti
mosolyom is van hozzá
előregyártott
az angol mosoly
kicsit
jobban csodálkozik
mint
a francia
nem baj
tudnám mi közöm
Legyen szerencsénk a jövőben
is gyármányaink
igazán bájos
reggel akartam
valamit

mon-
da-

Búcsúzások

Valamit mindig elhagy az ember
ki nem látta még milyen sértetten ellenséges
lesz egyszeriben a szoba négy fala
miközben a bútorok már védtelen
állatokként kucorognak a teherautón
és valaki mindig elhagyja az embert
az óceán túlsó felén
lakik ezentúl vagy csak az utca
túlsó felén
nincs mód visszaszerezni tőle semmiképp
amit magával vitt
a kamaszkort
egy estét
a szerelmet

Nem,

nem voltál példás családapa,
hűséges férje imádott Sárikádnak,
és leányod szerető édesapja –

Zavarjátok már el innen ezt
a nyugdíjas magyartanárt,
ezt a volt plébánost a temetkezési
vállalattól, ezt az ősz sörényű urat,
aki a borralaló reményében rezgetteti
a hangját.

Jöjjenek ide siratni őt mind a kurvák,
melles-faros volt szeretői, parasztnénék
és idős úriasszonyok,

ide mind, az ivócimborákkal,
a kártyásokkal, a potyalesőkkel,
a cigánnyal, akinek a vizes borogatásokért
cserébe, a kórházban még utolszor
mulatós cigánydalt dalolt –

sirassák őt el érdeme szerint.

Olvasólecke sötét bőrű magyar kisiskolásoknak

Az *á-ru-ház* nagy. Az *á-ru-ház-ban* min-den kap-ha-tó.

Csakhogy a ti mamátok nem vásárol az

á-ru-ház-ban

(*té-li-ka-bát, csiz-ma*)

mert sokan vagytok otthon és

mert apátoknak csak nyáron van

munkája és ezért nincs

pén-ze

A szép *ét-te-rem-ben* ahová a múltkor

bementéi a pincérek az asztalok között

kergettek végig na nézd a kis

koszost már ide is *betnerészkedik*

(ikes ige de ezt majd csak jövőre

tanuljátok)

És *ahá-zat* amelyben laktatok ledöntötték

mert az országút mentén volt és mert

az országúton utaznak a külföldiek

még mit nem és építhettek helyette másik

há-zat az arra kijelölt helyen

jó messze az

or-szág-út-tól,

ahol a külföldiek nem *lát-ják*

(vigyázz a helyesírásra!) csakhogy

az a hely meg

omlásveszélyes (ez nehéz szó

ezt te még nem érted azt jelenti

hogy rátok fog szakadni

a hegyoldal)

Ellenvers

A házassági hirdetés rovatban

„jólszituált orvosözvegye” férjül

„magyar embert” keres.

Tuaregek nyilvánvalóan

nem jönnek számításba.

„Bronzbőrű honfitársaink”,

kiknek jelenlétét villamosunkon

tüstént jelzi az éber vezető,

hogy ki-ki megmarkolja retiküljét,

meszet oltanak, téglát hordanak:

így épül újgazdagék tornyos háza

barokk erkéllyel, lőrés-ablakokkal,

a tuareg-mentes övezetekben.

Blues

ALBIE SACHSNAK ÉS STEPHANIE-NAK

Néha jön valaki,
jön valaki, aztán elutazik.
Néha jön valaki messziről,
és beszél,
szemében láng lobog.
Ó – – ilyet ritkán lát errefelé
az ember,
ritkán lát bizony –,
jön,
és beszél
arról, hogy hosszú lesz a harc,
hosszú bizony,
és aztán
elutazik,
elutazik, ó,
mi meg a kapuból integetünk.

Kérdés

Ugyan, miféle szerzet vagyunk mi, Bársonyszemű?
Füstbe vezényelt anyáink fiai,
soha meg nem született kishúgaink nővérei,
kik nem mennek el a direkt nekik rendezett
emlékmű-leleplezésekre,
ahol pedig megtudhatnák, hogy
hálistennek MINDEZ már a múlté.
És mi a csudának lógatjuk az orrunkat,
– melynek hosszát egyébként pontosan lemérhetjük
a szomszédok szemében rejlő
hajszálfinom centiméterrel –,
hiszen ITT NÁLUNK nincs semmi baj és
nem is volt soha,
ezt mindenki tudja, aki újságot olvas,
csak hát – de ezt csak négy szemközt,
és ne vedd rossz néven, ha mondom –,
jobb, ha az ember összehúzza magát
és nem ugrál annyit

Öregek

Kalapjához emelte kezét
nincs ezen mit csodálkoznunk
öreg volt hát elment
a kapubanülóbácsi is
aki mindenkinek visszaköszönt
pedig neki sohasem köszöntek
na és ki emlékszik a
gesztenyésnére a sarokról
tökmagot is árult meg
pattogatott kukoricát
és még sokkal de sokkal régebben
elment a nagyapám is
aki beteg kutyákat gyógyított
és tudott minden latin közmondást
meg egy csomó Petőfi-verset
és legényesen csillogó szeme volt
és mintha máj foltos homloka
lett volna de ez egyáltalán nem biztos
És én nem tudtam elképzelni hogy így
el lehet felejteni valakit pedig lám
éveken át egy percre sem jutott
az eszembe csak most
amikor megláttam a kapubanülóbácsi
üres-üres helyét a sarokban

Mese

Különösek a kora reggeli álmok. Ismered ezt: az ember már nem alszik, de még nincs ébren, tudja, hogy álmodik, egy kicsit irányítani is tudja az álmot. Gondolsz valakire, az megjelenik, és aztán már csak hiszed, hogy bármelyik pillanatban kinyithatod a szemedet.

Így láttam ma reggel a nagymamát, olyan elevenen, mint még soha, mióta meghalt. Azaz hogy nem is csak azóta, hiszen már jó ideje élőhalott volt azelőtt is, most viszont olyanak láttam, amilyenek én csak egész kisgyerekkoromban ismertem: okosnak, tisztaszeműnek és tisztabeszédűnek.

Tegnap valaki azt a szót használta a pöttyösre: tupfos. Az ő szava volt ez. Évek óta nem tudtam felidézni sajátos beszédét, dunántúli és németes szavaival. A gömbölyűt úgy mondta, gömbölű.

Szóval álmomban beszélt, tisztán és szépen, még most is hallom a szavak muzsikáját. Olyannyira, hogy szinte hihetetlennek tetszik a későbbi kép, amire pedig sokkal jobban emlékszem: mozdulatlanul ül, belenőve a fotelba, zavaros tekintettel néz maga elé és hosszú-hosszú, se eleje, se vége monológot mond, értelmes szavakkal, amelyek nem állnak össze értelmes mondatokká, olykor gyerekkorából váratlanul előbukkanó mondókákkal, vagy számolni kezd: einz, zwei, drei, aztán elakad.

Ma reggel tiszta volt a szeme, okos és szánakozó. Egymást átölelve álltunk. Halkan beszélgettünk (még nem volt süket, nem kellett kiabálni), aztán egyszerre tompa, lágy női hang szólalt meg, mintha víz alól szólt volna: – Adél!

– Szólítanak – mondtam neki, ő rám nézett – tudom felelte – megyek, mindjárt megyek.

És eltűnt.

Anyám

Anyám rábeszélően mosolyog
a prémben bújt vidéki naccságára,
dicséri az árut,
apró természetével ágaskodik, hogy megtűzze a blúzt
a doktorné két hatalmas keble közt.

Anyám arcára
– tán már ő se tudja –
valamikor nem illett ez a mosoly.

Lehetett volna bonyolult képletek ismerője,
vagy beteg állatokat gyógyíthatna, mint nagyapám.

Anyám kereskedőné asszony, ez így van, s ezután is így lesz.

De hadd szeressem benne én azt a másikat,
aki ma már csak egy vonás
az orr
és a száj sarka közt.

Gyerekkor

Nyelvet sem ölt, meg sem dob utoljára éretlen
barackkal, nem is néz ránk szörnyen vészjósló,
vádoló szemekkel, és nem ad emlékbe kincset érő,
varázserejű kék üveggolyót. Egyszerűen csak elmegy
a gyerekkor, ahogy, mondjuk, kimegy a házból az
ószeres, akiről immár végleges bizonyossággal
tudjuk, hogy nem minket akar zsákba dugni.

Befejezetlen

Szomorú idegen vagy itt
jársz-kelsz bánat fátyolozta szemmel
bánatod puha
benne a gyász hegedűi sírnak
cérnavékony zokogással

Én nem akarom ezt a bánatot
mind messzebb visz tőlem
Egy bánat fátyolozta barna szempár
marad végül belőled
szeretett szempár igen
mintha máris emlék
volna csak
és mintha
messze

Hatvanas évek

1.

HOSSZÚHAJÚ LÁNY,

célozz ügyesen!
Ne lásd őket, akiket én látok,
akik szívesen fogadnának ágyukba
egy éjszakára, mert egzotikus vagy
hosszú hajaddal,
akik meggusztálják melledet a fényképen,
hol hasadat metszi fel éppen a zsoldos,
akik részegen röhögnek,
és vicceket agyainak ki arról,
mi kéne a markodba inkább
kézigránát helyett,
hosszúhajú lány, barátnőm, kedves,
ne lásd őket, meg ne remegjen kezében a puska,
a repülőre
célozz ügyesen –
én tudom:
ott ülnek azon a gépen
ők is.

2.
ŐK

Arcom homályos tekintetek mély tavaiba fullad naponta
nyafogó hangocskák cernái tekerednek érzékszerveimre
ragacsosak

akárcsak a fogak között kihúzott rágógumi

Amíg a szomszédasszony csalja az urát van miről beszélni
(tudja ezt a szomszédasszony is hát teszi amit elvárnak
tőle)

Valaki meghalt a minap

nem villamos gázolta el nem féltékenységből ütötték
agyon
A szép nevű Bolíviában
szakképzett gyilkosok eresztettek golyót gyönyörűszép
szívébe

Az újság nem a Fekete Krónika rovatban hozta
így aztán átlapozták nevét

Színes diapozitívek, turistaútról

1. Fidres-fodros
flamencótán cosnők
döfölik cipősarkai
kkal a halott bikát
miköz ben a pénzes
turisták poh
araikkal verik az
asztalo n a taktust
takatakatakakata
akatakatakatakatakata
Olé
2. 2. Don Quijote és
Sancho elv
álaszthatatlanul
immár ör ökre a
közös szobortalapz
aton megindulnak a
kiraka tokból és
jönnek íme hosszú
sorokban végig az
Avenida José
Antonió szíze
3. 3. r Don Quijote és
Sancho m
árványból fából
rézből gi pszből
marcipánból
minden méretben A
lándzsahegyeke n
zászlócsík lengedez
Várja Önt a
napfényes Spanyo
ország Várja Önt a
napfé
4. 4. A
torreádorplakátokon
kit öltetlen sorok
xxxxxxxxxx

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXX Akar Ön
bika lenni Ha az
előírt követelménye
nek megfelel Önt
is ledő fik vasárnap
az arénában.

Naturalizmus

Főzőcskét játszik két gyerek,
loknis hajukban masni száll,
a vénasszony a sámlin ül
időtlen idők óta már
s nyammogva öröl átkokat,
míg fel nem kelti a halál.
Szomszéd a tévét bögeti,
ma este operettre vár,
a fiatal pár elsiet,
a szórakozás is kijár –
csecsemő ordít, tudja mért,
tányérhoz kondul a kanál,
asszonysereg a gangra fut:
„részeg ... már megint kiabál...”
Férfi nyújtózik álmosan,
övét kinyitja derekén:
„megint egy napon túl vagyunk.”
Lefekszik. Gyereket csinál.
Csend van. Felsír a csecsemő.
Macska gunnyaszt az éjszakán.

Kísértések

Jó lenne csak úgy járni-kelni,
báméskodni, meg-megpihenni,
nem szólna hozzám senki se –

Nem kéne folyton készen állni,
nem kéne folyton kiabálni,
nem lenne gondom semmire –

Hanyatt feküdnék, elaludnék,
elfelejteném, amit tudnék –
áthullanék a semmibe

Négysoros

Beszédet hallok –mint a zuhatag,
a mondatok hangokká porlanak.
Átlátni rajtam, mint az üvegen.
Ülök köztetek – nem vagyok jelen.

Lábadozó

Eső eső esőcske
harmatszenge füvecske
legelésző lovacska
kényes gyöngyház halacska

ess eső esőcske
lehunyt pillás szememre

Temetés

Fekszik a földben.
Fekszik egy ládában a földben.
Fekszik fehér kötényben egy ládában a földben.
Két szemén két cserép.

A pap kicsit unja a szöveget Nem csoda csupa öregasszony
Ma már ő a harmadik Ráhajtja a szóvirágok megsárgult
koszorúit
Okos öreg krokodilszemével fáradtan pislog egyet aztán
tovább
búgatja hangja orgonáját

Jobb szegénykének így hiszen már évek óta Bizony az
utóbbi idő-
ben már nehéz volt vele Szép kort ért meg így van ez
rendjén
Őszinte részvétem Őszinte Jól megy a hajamhoz ez a
fekete kendő jaj mikre gondolok ilyenkor

Két szemén két cserép.
Fekszik fehér kötényben egy ládában a földben.
Fekszik egy ládában a földben.
Fekszik a földben.

Sirató

Egyszervolt csoda, hova, jaj, hova tűntél!

Csodagyöngy, a nyelvem alatti,
számban homokká szétporlott –

szárnyas túsarkaim elnehezdedtek,
visszhangjuk beleragadt az aszfaltba –

széttört a tükrös fény a szememben,

arcod csodaarcát soha, jaj, soha többé
nem látom.

Hó hull

megül az ablaküvegen
béklyóba ver megöl engem a szerelem
(nem tudod meg sohasem)

A tárgyak

észrevétlen bekerítenek
– egy halványzöld kályha,
egy fanyar illatú pipadohány –
Bosszút áll a szerelem,
a kisémmizett, az elűzött.
Lesből támad, váratlanul,
megaláz, azt mondja, nincs idő
holmi fölösleges cífraságra,
érzelmek, szavak, mély tekintetek,
miegymás
– ha nem érted, hát ne értsd,
mi közöd hozzá, ölelj át –
még a veritéked szagát is szeretem.

Kis groteszk a szerelem témáról

ELSŐ MENET:

Én azt hiszem, hogy te szeretsz,

Te azt hiszed, hogy én szeretlek,
Én azt hiszem, hogy én szeretlek,
Te azt hiszed, hogy te szeretsz.
(Harangzúgás, orgonavirágzás,
álmok szélesvásznos
KODAK-Colorban,
szárnyai nőnek a cipőnek,
az ágy lassan felemelkedik,
levitái, Tarkovszkij után
szabadon)

MÁSODIK MENET:

Én azt hiszem ...?
Te azt hiszed ...?
Talán még igen
Talán már nem annyira
Talán még megmenthető
De minek
(Fekete-fehér karcos kópia
sárkoloncok a cipőn,
az ágy némi erőlködés után
lezuhan és ripityára törik
Még szerencse, hogy
nagyobb bajom nem esett)

HARMADIK MENET:

--- ? ---
-- _____

Álmatlanul

Hajnali hatkor nem alhatom,
mellettem horkolsz, azt hallgatom.
Lehet, hogy holtan fekszem itt.
Nem veszed észre reggelig.

Song a bajuszdivatról

Van, aki kívül hordja,
van, aki nem,
de mindez
mitsem változtat

a lényegen.

Van orr, húsos és véreres,
van fontoskodó és hegyes,
van büszke sasorr, ívelő,
van aprócimpás, remegő

s mindegyik alatt ott feszít
és idézi, hogy „volt idő ...”
a kefe,
a kefe,
a kefebajusz.

Van, aki kívül hordja,
van, aki nem,
de mindez
mitsem változtat
a lényegen.

Gazdája szenet trógerol,
vagy traktort vezet valahol,
vagy dalárdában énekel,
vagy új nemzedéket nevel,

míg szája felett ott feszít
és suttogja, hogy „türelem ...”
a kefe,
a kefe,
a kefebajusz.

Van, aki kívül hordja,
van, aki nem,
de mindez
mitsem változtat
a lényegen.

(Utósong egy temetés után)
Meghalunk mi is, ahogy ő;
jön majd a koporsóvivő,
a testünk vállán megpihen,
majd földre ereszt szelíden,
aggodalomra nincs oka,
hisz nem támadunk fel soha,
s úgy érzi, övé a jövő,
mert orra alatt ott feszít
a kefe,
a kefe,
a kefebajusz.

Van, aki kívül hordja,
van, aki nem,

de mindez
mitsem változtat
a lényegen.

Song az élet értelméről

Hát mire jó,
mondd, mire jó
ez az egész?

Egy éjjel felsírsz valahol,
majd anyád pólyákba pakol,
iskolába mész egy napon,
évszámokat, hogy bemagolj,
apád gyűlölöd, mert papol,
idővel megházasodol,
és dolgozol is valahol
s vasárnaponként ultizol.

Hát mire jó,
mondd, mire jó
ez az egész?

Talán fiaink – valaha ...
mondogatod majd, mint apa,
s nem hiszed, hogy két életen
át ne történjék semmi sem,
amiért élni érdemes,
és meghalni is érdemes,
hisz nemsokára vár a hant
mi alá hazád elkapar.

Hát mire jó,
mondd, mire jó
ez az egész?

Ó, gyönyörű gyerekkor

Rezső bácsinak valóban ellenállhatatlan humora van
most mondta el huszonötödször hogyan tolt ki az
adóellenőrrel
Nem tesz semmit Irénke néni ötvenötödször is ugyanígy fog
mosolyogni zsírpárnákbatemetett mosolyával

Ó gyönyörű gyerekkor
Mileszelhanagyleszel hogyviselkedikatanítónéni

monddelabácsinakalegújjabbversikédet

Ó gyönyörű gyerekkor
És hogy ne legyek mindig felnőttek között
masnis uzsonnák
a tejeskávé bőrét nem tudom hova köpjem

Kamaszlány korom

1.

Mi vagyunk a fiatalok,
mi vagyunk a tizenhatévesek!
Peckes-begyesen járunk a tavaszban,
hisz azért van, mert mi vagyunk,
s ő bontotta ki pelyhes mosolyunkat.
Szentelenül nevetünk képébe a nőnek,
aki negyven is elmúlt, s minket utánoz,
mert nincs kozmetikus, ki a mi
csodaszerünket ki tudja keverni.
S ha az utcán végigkopogunk
túsarkunk triolás dallamain,
bizony megfordulnak utánunk,
mi meg csak kinevetjük az öreg palit, ki
sután próbálgatja szemét úgy csippenteni össze,
mint amitől de régen is egyszer
szíve szakadt meg szép hölgyeinek.

2.

Szeretem az embereket, akik
velem utaznak munkába minden reggel,
a tanárnőt, az éjszaka javított dolgozatfüzetekkel,
a kislányt, aki háromszor egy héten
német nyelvtant tanul
három megállón át
(nemsokára befejezi a könyvet),
szeretem a puha arcú, nedves szemű
napról napra gömbölyödő fiatal tanyát,
aki nagy komolyan meséli, tervezgeti
előre, hova adja fiát majd iskolába.
És szeretem a fiatal kalauzt,
(faluról felkerült legényke),
aki most belebámul szemem bogarába
és megigazítja borzasztó ezüstcsíkos nyakkendőjét,
mert azt hiszi, arcom ragyogása
csak neki szól.

3.

A kamaszálmok majd aludni térnek
És nem keresem többé már magam,
És végigjáróm egyenes utam,
S nem szédülök meg szélein a térnek.

Majd napjaim egymás nyomába érnek,
Lesz Balatonon kéthetes nyaram,
És vörösre színeztetem hajam,
És udvarolnak a kolléga-férjek.

Majd megiszom délben a feketémet,
S mindenkit így szólítok: bogaram,
És aktákból építék fedezéket,

Hogy megfékezzem lázadó agyam,
És: sortüzet – mondom az írógépnek,
S minden nap újból megölöm magam.

A véletlen vagy

A véletlen vagy, amely, mint tudjuk, törvényszerű –
az ember ló-t futolga után,
vizsgára készül, találkozik emezzel meg amazzal,
az ember vigyáz, nehogy kizuhanjon kötelékei közül –
le nem írt vers vagy,
levegőbe néző tekintet egy füzet fölött.

Variációk

1.

A fehér ajtókon gyerekkéz magasságban
színes filctoll-maszat.
Egy darabig őrizgetem majd,
aztán lemosom.
Ennyi marad.

2.

Most játszani kéne veled még utoljára,
mesét mondani, bábszínházba menni,
emlékeket gyűjtenem rólad,

emlékeket gyűjtened rólam,
de ha egyszer
legszívesebben addig kiabálnám neked,
míg meg nem érted:
elutazni annyit tesz – soha többé,
ésmesszire annyit jelent – végleg.

3.

Gyakoroljuk a *kettős*betűket
mintha ez volna a világon a
legfontosabb
a nyáron messze mész
nyártól nem *kell* már a
*kettős*betű
és *többé* soha nem *kell*
Gyakoroljuk a *kettős*betűket
s a múlt idő két té-jét
Írd:
elutazott
Júliustól minden múlt idő lesz
immár
Írd:
elutazott
messze
gyerekként
soha *többé*

Nekrológ

Hajtsunk fejet az öregasszony előtt,
aki nem gyógyíthatta idejében
súlyos, halálos baját
és belehalt,
nem gyógyította halálos baját,
mert más dolga volt,
és belehalt.
Mi más dolga lehetett, fontosabb,
ez maradjon titok.
Mi más dolga lehetett? Talán
látogatnia kellett egy nála is
súlyosabb kórban szenvedőt.
Ez maradjon titok.
Látogatnia kellett. A lényeg az,
hogymás dolga volt. Fontosabb
s nem gyógyította halálos baját,
és belehalt.
A lényeg az:

hajtsunk fejet az öregasszony előtt.

A halál jóbarát

itt ül az asztalnál velünk
pálinkával kínálok elfogadja
cigaretára gyújt szemüregén át
fújja ki a füstöt ócska mutatvány
de mindig beválik
Te valamin dolgozol épp
Mormogsz emígy jobb
vagy amúgy
Rágódj csak az emígyen
még amúgyon
jót nevetünk majd a hátad mögött

Ötsoros

Nem vagy te már az egyetlen,
egy vagy csak a sok közül –
emlékeim holt tavában
arcod lassú csobbanással
elmerül

Álom

Egy lány halálba futotta magát
Célfotó Kockák Itt halt meg a melle
mondja valaki
Csak az jöhet aki futni tud
Jéé-zuus kiáltjuk és
rémület fojtogat a hajó nem vár
Királynő vagyok de nem tudja senki
És ott van volt szerelmem is
Neje elismerően mondja
te legalább nem riszálod magad előtte
Templom Jajgató imák
viszik a Tórárt
Szívemben fájdalom felébredek

Új trubadúrének

SILVIO RODRÍGUEZNEK

Honnan tud Silvio
ily furcsa éneket,
a kék egyszarvúróól,
ki tegnap elveszett?
Hol talált rá vajon?
Hogyan ismerte meg?
Ugyanaz volt talán,
akit én ismerek?
S hogyan vesztette el?
Ugyanúgy, ahogy én?
S ő is egy mélysötét
hegyes szúrásnyomot
őriz-e a helyén?
Jó lenne tudni ezt,
bár végül egyre megy:
nem kerül meg soha,
örökre elveszett.

Ami kimondható:

az a szél. Hogy „micsoda szél volt
azon az éjszakán”, MICSODA SZÉL –
Erről lehetne szép sorokat írni,
képekkel (trópusi szélről van szó)
de a legegyszerűbb egyszerűen elképzelni.
MICSODA SZÉL VOLT
És ez is kimondható:
„még nem ismertem a várost,
azt sem tudtam, merre megyünk.”

Aztán még sok nap jött.
Elég sok.
(Azaz, egy átlagos élet napjainak
összességéhez képest elég kevés.
Roppantul kevés.)
Némelyiken fúj a szél,
némelyiken nem,
de ha fúj is,
úgy mint akkor, soha többé.

Levélféle I.

Tudatom veled,
hogy nálunk tél van, hó
(te persze nem tudod, milyen a hó)
A bádogkrisztus mellett, ahol
a buszra várok naponta,
a dér a gyomokból törékeny
kristályvirágokat csinált.
A napok vonata, furcsa jármű,
hol közelebb visz hozzád,
hol megint messze visz.
Lassan megszokom,
milyen érzés valamit
soha meg nem szokni.
Ez végül is csak vers, és
mint ilyen, nem a
teljes igazság,
röviden szólva:
hiányzol.

Levélféle II.

Add, hogy megint közelről lássam arcodat,
ébren, félálomban,
egy könyv betűi közt,
az üres papíron, vagy
akárhol másutt.
Lássalak álmomban,
vagy ne lássalak, csak
tudjam, hogy te vagy!
Fájj, mint még nemrég,
fájj végig a bal karomban,
a vállamtól a kisujjamig!
Ne hagyj el,
ne légy elmesélhető,
ne légy még vers, leírható,
várj még,
ne légy legenda!

Nem láttalak ma sem

Az autóbusz felmászik a dombra,
morog, zihál keservesen.
Este van.
Nem láttalak ma sem.

Sötét a tér.

Kutyák vonítanak a holdra, mint rendesen,
vacognak a levelek a szélben.
Nem láttalak ma sem.

Itt élek:
halott utca. Hanem
vasárnap autójukat mossák, s kiöltöznek a népek.
Nem láttalak ma sem.

Úti beszámoló

Láttam megint a pálmafákat
és a kék eget és a tengert,
jártam megint abban a házban,
ahová álmomban futottam
ólomlábakon, s el nem értem.
Láttam pillangónyi madárkát,
láttam a test nélküli asszonyt
a mutatványos sátorában
– szörnyen unatkozott szegény fej –
láttam, amit látni akartam,
és amit nem akartam látni,
és most már mindegy mindörökre,
hogyan elérek, vagy el nem érek
abba a vedadói házba.

Kuba

Ó, nem, ó, nem a tenger,
és nem a pálmafák,
semmi, ami a turistáé is lehet,
ó, nem a bárók
és nem a dayquiri,
legyenek vele boldogok!
Az én Kubám:
fojtogató fájdalom a torokban
és görcsös fájdalom a szívtájékon,
egyetlen szerelem,
amitől fájok,
egyetlen nyugtalanság,
amitől fájni kezd a nyugalom,
egyetlen *van*,
amitől fájni kezd a *nincs*,
egyetlen nem-enyém haza,
amitől fájni kezd hazám.

Másik élet

Ez itt a másik életem,
belebújok, akár egy levetett, könnyű
nyári pongyolába (még az is
meleg itt a trópusokon),
s máris odaállok mosni
a kőteknőhöz (mert itt minden nap
mosni kell), aztán kitergetni
a fehér lepedőket, jól kifeszítve,
s felpislogni az égre:
ha eső lesz, nem száradnak meg
estig, délután futva le kell
szedni őket.
Belebújok itt hagyott életembe,
annyira enyém, hogy nem tudom
elhinni: nem enyém,
annyira örök, hogy nem tudom
véges voltát siratni,
mert ha kivágom magam
ebből a fényképből
itt a vörös flamboyánfa alatt,
már magam sem létezem.
Életem szigete,
szigetnyi életem,
egyetlen álmom, amelyben
valóságosnak álmodtam magam.

Radnóti naplóját olvasva

A halálraítélt csak járkál
Kávét iszik barátokkal beszélget
Tanári állása elhagyja őt Sebaj
akad fordítás Míves szép szavakkal
bajlódik Örül ha rátalál
a legtökéletesebbre
Járkál a halálraítélt
Szelíd asszonya megérti őt
Kávéház Barátok Egyelőre
az élet elviselhető Tébolyult
újságok de még lehet keserűen
nevetni Az otthon melege Okos
leveleket ír Talán még
titka is van (egy női név felkiáltó-
jellel szemérmesen)
Aztán majd a lapát a vállon

Hétvégén az otthon illúziója
Meleg lakás Feketekávé
Aztán majd a lapát a vállon
Aztán majd a gödör.

Készült 500 példányban

**Ez a
159
példány**

**ISBN 963 327 123 1
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó: a szerző

**900480 Tótfalusi Tannyomda
Felelős vezető: Nagy Lajos igazgató**

Felelős szerkesztő: Tabák András

**Terjedelem: 2,22 A/; ív
85(4218) Zi – 1249 – 1 – 9192**
